

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/40658 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 13 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, geweigerd appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juni 2007, verzonden op 4 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

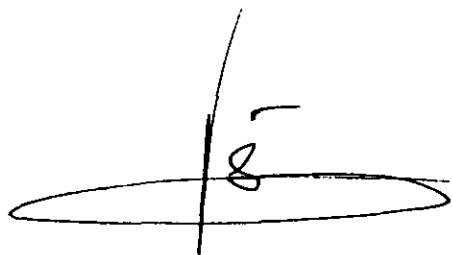
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 september 2007

32-561.

Verzonden: 12 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/40658

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Chinese nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. R.J.J. Flantua, advocaat te Utrecht,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. N.A.P. Trommelen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 13 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 15 augustus 2006 afwijzend op de aanvraag beslist. Daarbij heeft verweerder ambtshalve beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als alleenstaande minderjarige.

1.2. Bij beroepschrift van 22 augustus 2006, aangevuld bij brief van 20 september 2006, heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 19 april 2007. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag dat hij na de dood van zijn ouders zijn geboortedorp verlaten en is gaan zwerven. Hij heeft geen familie meer en heeft geen

onderdak. Tijdens zijn zwerversbestaan is eiser door oudere kinderen geslagen. Voor zijn vertrek naar Nederland is eiser is ontvoerd door drie mannen. Hij heeft een aantal dagen opgesloten gezeten. Door zijn ontvoerders is hij verkocht aan een man, die hem naar Nederland heeft gebracht. Eiser is op dertienjarige leeftijd in Nederland gekomen.

2.2. Verweerder heeft in zijn voornemen van 25 april 2005 en in het bestreden besluit overwogen dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Ter staving van zijn asielrelaas heeft eiser evenmin documenten overgelegd. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Gezien eisers leeftijd valt niet in te zien dat hij niet gedetailleerder over zijn reis naar Nederland kan verklaren dan hij heeft gedaan. Eiser kan voorts niet worden aangemerkt als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). De omstandigheden van eiser kunnen niet worden herleid tot één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien is niet gebleken dat eiser de bescherming van de Chinese overheid niet had kunnen invoeren.

Voorts overweegt verweerder dat op grond van het ambtsbericht van 9 april 2001 wordt geconcludeerd dat er voor eiser adequate opvang door lokale instellingen aanwezig is in het land van herkomst. Uit dit ambtsbericht blijkt dat medewerkers van Nederlandse vertegenwoordigingen in 2001 en 2002 in China diverse weeshuizen en Social Welfare Institutes hebben bezocht, waaronder een weeshuis in provincie

2.3. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek naar Nederland en het feit dat hij niet zelf de reis naar Nederland heeft geregeld, niet van hem kan worden verwacht dat hij meer over zijn reis kan vertellen. Hem kan bovendien niet worden toegerekend dat hij niet over documenten beschikt.

Eiser is in China mishandeld en ontvoerd. Vanwege zijn leeftijd, het feit dat hij op straat moest leven en zijn afhankelijkheid heeft hij hiervan geen aangifte gedaan bij de politie. Nu eiser geen familie heeft in China en hij in een zeer kwetsbare positie verkeert zal eiser, mede gezien zijn eerdere ervaringen, aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) worden blootgesteld bij terugkeer naar China. Wegens klemmende redenen van humanitaire aard kan niet van eiser worden gevergd terug te keren naar China. Ten aanzien van het ambtsbericht waarop verweerder zich beroept stelt eiser dat het onderzoek naar adequate opvang voor eiser in China niet voldoende zorgvuldig is voorbereid en niet volledig is. De enkele verwijzing naar dit ambtsbericht volstaat daarom niet. Er is reeds onderbouwde kritiek op het ambtsbericht van 9 april 2001 gegeven. Voorts blijkt uit de uitspraak van 26 maart 2004 van deze rechtbank, vestigingsplaats Middelburg, dat naar de individuele situatie van betrokkene gekeken moet worden. Verweerder heeft dit in het bestreden besluit niet gedaan. Eiser was bij aankomst in Nederland dertien jaar, had in China geen sociaal vangnet en had daar geen opvang aangeboden gekregen door de overheid. Verweerder heeft in strijd met de inhoud van de preambule en de artikelen 3, 4 en 19 Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) gehandeld. Verweerder heeft het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in

artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.5. Vast staat dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen documenten heeft overgelegd. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat het ontbreken van documenten eiser wordt toegerekend. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, op de in het bestreden besluit aangegeven gronden, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser geen, althans onvoldoende documenten met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit heeft overgelegd en zijn reisverhaal onvoldoende met concreet bewijs heeft onderbouwd. Eiser heeft weinig of geen concrete informatie kunnen verstrekken over zijn reis uit China naar Nederland. Ondanks zijn minderjarige leeftijd ten tijde van de reis, kan niet worden ingezien dat eiser niet in staat is om enige relevante en verifieerbare informatie hieromtrent te verstrekken. Voorts heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het hem niet kan worden toegerekend dat hij niet over reis- of identiteitspapieren beschikt. Verweerder kon dan ook in redelijkheid tot de conclusie komen dat door het toerekenbaar ontbreken van documenten de oprechtheid van het asielrelaas van eiser op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

2.6. Verweerder heeft echter het asielrelaas geloofwaardig geacht. De rechtbank zal daarom beoordelen of verweerder op goede gronden heeft overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000.

2.7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; of
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie daar.

2.8. Op grond van artikel 1 (A) Vluchtelingenverdrag worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.9. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in China zodanig is dat

uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.10. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser gestelde ontvoering niet is te herleiden tot één van de gronden van artikel 1 (A) van het Vluchtelingengedrag. De problemen die eiser in China heeft ondervonden zijn gelegen in de privé-sfeer, waartegen eiser bescherming van de Chinese autoriteiten had kunnen inroepen. Niet is gebleken dat eiser zich tot de Chinese autoriteiten heeft gewend. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.

2.11. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlelen.

2.12. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.

2.13. Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige asielzoeker, als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 in samenhang met artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

2.14. Op grond van artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, Vb 2000 is een voorwaarde voor de verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, dat er voor de vreemdeling naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan. Volgens paragraaf C2/7.4.3 Vreemdelingencirculaire (Vc 2000) moet, indien gebleken is dat de alleenstaande minderjarige vreemdeling opvang behoeft, worden nagegaan of voor hem adequate opvang voorhanden is in het land van herkomst dan wel in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

2.15. Vast staat dat eiser een alleenstaande minderjarige vreemdeling is, afkomstig uit China. Voorts is niet in geschil dat er geen familieleden van eiser zijn, die voor hem kunnen zorgen. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of er voor eiser adequate opvang aanwezig is in China. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende.

2.16. Blijkens verweerder beleid in paragraaf C8 Vc 2000 is voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen adequate opvang in China voorhanden. In beginsel dient ervan te worden uitgegaan dat de opvang in weeshuizen in China adequaat is. Indien in het

individuele geval wordt betwist dat adequate opvang voor betrokkene aanwezig is, wordt - gelet op de uitgebreide mogelijkheden van (adequate) opvang - van de betrokkene verwacht dat hij aantoonst dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is ofwel dat hij aantoonst dat er een reële kans is dat hij geplaatst wordt in een weeshuis of verzorgingshuis dat, naar lokale maatstaven gemeten, niet adequaat is. De bewijslast ligt hierbij bij de betrokken asielzoeker.

Aan het beleid van verweerder ligt het Algemeen ambtsbericht China van juni 2005 ten grondslag. Ten aanzien van de stelling van eiser dat het ambtsbericht waarop verweerder zich heeft gebaseerd niet voldoende zorgvuldig is voorbereid en niet volledig is overweegt de rechtbank dat verweerder van de juistheid van het ambtsbericht mag uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten naar voren zijn gebracht op grond waarvan verweerder daarvan niet mag uitgaan. Van dergelijke aanknopingspunten is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken. Eiser heeft gewezen op de rapportage van het UK Home Office, China Country Report van oktober 2004. Uit het ambtsbericht van juni 2005 blijkt echter dat dit rapport is betrokken bij de totstandkoming van het ambtsbericht. De informatie uit het artikel van de heer [naam] biedt evenmin concrete aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder niet van de juistheid van het ambtsbericht zou mogen uitgaan.

Gelet op het bovenstaande en conform de uitspraak van de ABRS van 2 juni 2004 (LJN AP2922) acht de rechtbank het beleid van verweerder met betrekking tot China zoals opgenomen in paragraaf C8 Vc 2000 dan ook niet onredelijk. De verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg, kan daaraan niet afdoen.

2.17. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser onvoldoende aannemelijk gemaakt dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is. Evenmin heeft hij aangetoond dat hij geplaatst zal worden in een wees- of verzorgingshuis dat, naar lokale maatstaven gemeten, niet adequaat is. De stelling dat uit het ambtsbericht blijkt dat de wees- en verzorgingshuizen zijn bezocht en daarvan verslag is gedaan, maar dat geen verslag bekend is van het bezoek aan het weeshuis in de provincie Jiangxi, is daarvoor onvoldoende. Het artikel van de heer Colet bevat voorts geen concrete, op eiser betrekking hebbende, informatie, zodat hieruit niet blijkt dat in het geval van eiser geen adequate opvang aanwezig is.

2.18. Eiser heeft zich voorts beroepen op de artikelen 3, 4 en 19 Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Nog afgezien van de vraag of deze artikelen rechtstreekse werking toekomt is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze verdragsbepalingen zijn geschonden.

2.19. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.20. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. H.C.P. Venema en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 13 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 27 JUN 2007

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr S.F.J. Smeets
Mr R.J.J. Flantua
Mr D.C. Vlieland
Mr W. Hendrickx
Mr E. Osinga
Mr R.P. van der Graaf
Mr I. Özkara
Mevr. mr Ch.G.M.K. van der Vliet

PER TELEFAX 070 3651380

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
4826	INGEKOMEN
B - 1 AUG 2007	
ZAAKNR. 200705452	
AAN: ✓	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr B.P.J. van Riel
Mr J.A. Schadd

Utrecht, 1 augustus 2007

Onze ref. : 20504055 RF/RF
Uw ref. : 0408.13.0249
Inzake :

Geeft te kennen,

De heer , geboren op , van Chinese nationaliteit, verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht, Biltstraat 110-112, ten Kantore van Louwerse en Van der Velde advocaten, waarvan advocaat mr R.J.J. Flantua verklaart tot het indienen van het onderhavige beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

Dat appellant hierbij hoger beroep instellen tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Groningen (verder: de rechtbank), uitgesproken op 13 juni 2007 en verzonden op 4 juli 2007 (Awb 06/40658).

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grieven.

Grief 1

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.13 tot en met 2.19 samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 3.56, lid 1 Vb en paragraaf C2/7.4.3 Vreemdelingencirculaire met betrekking tot de alleenstaande minderjarige vreemdelingen (AMV) moet worden nagegaan of voor hem adequate opvang voor handen is in het land van herkomst dan wel in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan. Niet in geschil is dat appellant een AMV uit China is die geen familie meer heeft in China. Blijkens het beleid van verweerder in paragraaf C8 Vc 200 is voor AMV in China adequate opvang voorhanden. In beginsel dient ervan te worden uitgegaan dat de opvang in weeshuizen in China adequaat is. Bij betwisting van de adequate opvang wordt van de

minderjarige vreemdeling verwacht dat hij aantoonst dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is of aantoonst dat er een reële kans is dat hij wordt geplaatst in een weeshuis of verzorgingshuis dat naar lokale maatstaven gemeten niet adequaat is. De bewijslast ligt bij de betrokken asielzoeker.

De rechtbank citeert hier het beleid van verweerder.

Aan dit beleid ligt ten grondslag het ambtsbericht China van juni 2005. Volgens de rechtbank is niet gebleken dat er concrete aanknopingspunten zijn op grond waarvan verweerder niet zou mogen uitgaan van het ambtsbericht.

De rechtbank verwijst in dit verband ook naar een uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004 en acht het beleid niet onredelijk. De verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank te Middelburg kan daaraan niet afdoen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft appellant onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is en niet aangetoond dat hij zal worden geplaatst in een weeshuis of verzorgingshuis dat niet adequaat is.

De stelling dat er geen verslag bekend is van het bezoek aan het weeshuis in de provincie Jiangxi en de door appellant overgelegde informatie is daarvoor onvoldoende.

Ten slotte heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat de artikelen 3, 4 en 19 van het IVRK zijn geschonden.

In de bestreden uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004. In de bestreden beschikking wordt hierop door verweerder geen beroep gedaan. Verweerder heeft in deze zaak geen verweerschrift uitgebracht en ook ter zitting is deze uitspraak niet aan de orde gekomen.

Het bevreemdt dan ook ten eerste dat de rechtbank deze uitspraak gebruikt zonder appellant in de gelegenheid te hebben gesteld om hierop te reageren.

Onder verwijzing naar het beleid van verweerder overweegt de rechtbank dat de bewijslast op appellant rust om aan te tonen dat er voor hem geen adequate opvang is.

De vraag is of deze bewijslastverdeling juist is. De verblijfsvergunning met als doel alleenstaande minderjarige vreemdeling wordt niet op aanvraag, maar ambtshalve verleend en artikel 31 Vw 200 is niet van toepassing. Gelet hierop is het aan verweerder om aan te tonen dat in het geval van appellant er adequate opvang is in een weeshuis of verzorgingshuis in China en is het onduidelijk waarom kan worden volstaan met een algemene verwijzing naar een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken zonder dat dit ziet op de specifieke situatie van appellant.

In dit verband wordt ook verwezen naar de noot van mr. _____ behorende bij de uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004 (NAV 2004/202). In paragraaf 5 van de noot geeft de annotator aan dat het gelet op het bovengenoemde niet in de rede ligt om de bewijslast bij de vreemdeling te leggen.

Verder wordt dan van de minderjarige vreemdeling verwacht dat hij aantoonst dat er een adequate opvang voorhanden. Zoals al is gesteld heeft verweerder niet aangegeven waar er voor appellant adequate opvang aanwezig is en hoe kan hij dan bewijzen dat er voor hem geen adequate opvang is. Appellant wordt voor een onmogelijke bewijslast geplaatst door te

moeten bewijzen dat iets er niet is. Appellant verwijst in dit verband nogmaals naar paragraaf 5 van de noot van mr.

De rechtbank overweegt dat het beleid van verweerder is gebaseerd op het algemeen ambtsbericht China van juni 2005.

Opvallend is dat in het voornemen van 25 april 2005 het voornemen tot afwijzing wordt gebaseerd op het ambtsbericht van 9 april 2001. Op dit voornemen wordt gereageerd bij zienswijze van 23 juni 2005. Vervolgens komt dan meer dan een jaar later de beschikking van 15 augustus 2006 waarin een beroep wordt gedaan op het ambtsbericht uit juni 2005. Het had dan ook in de rede gelegen, gelet op het tijdsverloop en het feit dat men zich beroept op een recenter ambtsbericht, om appellant in de gelegenheid te stellen om over de nieuwe ontwikkelingen zijn zienswijze te geven. De besluitvorming is op dit punt niet zorgvuldig voorbereid.

De rechtbank overweegt dat appellant gesteld zou hebben dat het ambtsbericht niet voldoende zorgvuldig is voorbereid en niet volledig is. Dit oordeel van de rechtbank berust op een verkeerde lezing van het beroepschrift.

Appellant is van mening dat het onderzoek door verweerder niet zorgvuldig is voorbereid en niet volledig is geweest. Dit onderzoek zoals neergelegd in het landgebonden deel van de Vc stelt dat opvang in weeshuizen in China adequaat is. Dit is waarschijnlijk gebaseerd op een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, maar dit blijkt niet duidelijk uit de tekst.

Uit het ambtsbericht van juni 2005 blijkt dat alleenstaanden onder 16 jaar ondergebracht worden in een weeshuis in de regio. Eiser is afkomstig uit . Vervolgens wordt in een noot van het ambtsbericht vermeld dat in 2001 onder meer een bezoek zou zijn gebracht aan een weeshuis of een Social Welfare Institute in . Er wordt in die noot gesteld dat van de meeste bezoeken verslagen zijn opgenomen in het ambtsbericht van 9 april 2001. Dit is opvallend, omdat in het ambtsbericht van 9 april 2001 niet wordt gerept over een bezoek aan een weeshuis of een Social Welfare Institute in . in laat staan dat er een verslag van bevindingen is opgemaakt.

Gelet op het feit dat uit het ambtsbericht blijkt dat alleenstaande onder 16 jaar in de regio worden ondergebracht, is van belang dat komt vast te staan dat een weeshuis in . is bezocht, welk weeshuis dit is geweest, wanneer dit is gebeurd en welk bevindingen er over dit weeshuis zijn gerapporteerd. Dit blijkt niet duidelijk uit de noot van het ambtsbericht.

Verweerder kan geen concrete informatie geven over de opvang van alleenstaande minderjarigen onder 16 jaar in . maar appellant moet wel aantonen dat er geen adequate opvang voorhanden is. Dit is de wereld op zijn kop.

Gelet op het feit dat het een minderjarige betreft, heeft verweerder een zorgplicht en dient er nader onderzoek te worden gedaan, mede gelet op het feit dat het ambtsbericht vermeld dat opvang van de alleenstaande minderjarige in de regio plaatsvindt.

In dit verband is ook van belang dat verweerder eerst in de beschikking met deze informatie is gekomen, terwijl dit in het voornemen niet is vermeld.

In de uitspraak van uw Afdeling van 2 maart 2004 wordt overwogen dat de opvang van alleenstaande minderjarigen in China in het algemeen adequaat is, doch dat de mogelijkheid bestaat om aan te tonen dat van een zodanige opvang in het individuele geval geen sprake zal zijn. In die zaak oordeelt uw Afdeling dat de vreemdeling zelfs geen poging heeft ondernomen om enige omstandigheden aan te tonen die er op zouden kunnen wijzen dat er voor hem in China geen adequate opvang aanwezig is.

Uit de uitspraak blijkt niet hoe een minderjarige vreemdeling zou kunnen aantonen dat er geen adequate opvang voor hem aanwezig is.

Appellant is van oordeel dat de casus in die uitspraak niet dezelfde is als de onderhavige casus.

Appellant heeft in de zienswijze en beroep aangegeven dat het asielrelaas van appellant geloofwaardig is en dat zijn leeftijd juist is.

Dit betekent dat hij ten tijde van zijn binnenkomst in Nederland jaren oud was, nu jaren oud, dat hij geen familie heeft, dat hij geen opvang van overheidswege kreeg, dat hij op straat leefde, dat hij meegenomen werd, mishandeld werd en geen sociaal vangnet had.

Daarnaast heeft appellant aangegeven dat het onduidelijk was hoe het zat met de opvang in zijn regio en dat daarnaar nog nader onderzoek zou moeten worden gedaan.

Appellant heeft derhalve meerdere omstandigheden aangegeven die erop wijzen dat er voor hem in China geen adequate opvang was en is.

In de door appellant aangegeven omstandigheden wordt in de bestreden beschikking niet ingegaan en derhalve is er sprake van strijd met artikel 42, derde lid Vw.

In dit verband is ook verwezen naar de uitspraak van de rechtbank te Middelburg van 29 maart 2004. Uit deze uitspraak blijkt dat daar ook sprake was van een geloofwaardig relaas, dat het ook ging om een -jarige jongen, die geen opvang aangeboden had gekregen. Ten onrechte was de individuele situatie van deze jongen niet in beschouwing genomen bij de vraag of er sprake was van adequate opvang. Appellant bevindt zich in een gelijkaardige situatie en ook zijn individuele omstandigheden zijn niet beoordeeld.

Onduidelijk en onzorgvuldig is dan ook waarom in de bestreden uitspraak de rechtbank een beroep op deze uitspraak zonder nadere motivering naast zich neerlegt.

Op grond van het voorgaande is appellant van mening dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

Conclusie:

Gezien bovenstaande grief verzoekt appellant U het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Voorts wordt verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Een afschrift van dit hoger beroepschrift wordt aan procesverleggenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag gezonden.

Hoogachtend,

R.J.J. Flantua

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *

5